

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5CoCsp/4/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7622201626
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 12. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Slávka Zborovjanová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2023:7622201626.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Slávky Zborovjanovej a členiek senátu JUDr. Adriany Murínovej a JUDr. Zuzany Stolárovej, v spore žalobcu EOS KSI Slovensko, s.r.o., Bratislava, Pajštúnska č. 5, IČO: 35 724 803, právne zastúpeného Remedium Legal, s.r.o., Pajštúnska 5, Bratislava - Petržalka, IČO: 53255739, proti žalovanému A. B., nar. XX.X.XXXX, C., D. XXXX/X, v konaní o zaplatenie 7 728,71 eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozhodnutiu 1Csp/39/2022-141 z 26.10.2022, Okresného súdu Spišská Nová Ves

rozhodol:

- I. Potvrdzuje rozsudok.
- II. Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie (ďalej len súd) odvolaním napadnutým rozsudkom rozhodol, že I. žalobu zamietá a II. stranám náhradu trov konania nepriznáva.

2.1. V odôvodnení rozhodnutia súd uviedol, že žalobca sa žalobou domáhal zaplatenia sumy 7 728,71 eur s príslušenstvom a náhrady trov konania. Žalobu odôvodnil tým, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok uzavretej podľa § 524 a nasl. OZ medzi ním a postupcom Slovenská sporiteľňa postúpil postupca na žalobcu pohľadávku voči žalovanému, že právny predchodca žalobcu uzatvoril so žalovaným podľa z.č. 266/2005 Z.z. o ochrane spotrebiteľa pri finančných službách na diaľku 19.12.2014 zmluvu č. 5066407543, na základe ktorej poskytol žalovanému peňažné prostriedky. Žalovaný napriek opakovaným výzvam postupcu porušil povinnosti vyplývajúce zo zmluvy. S ohľadom na skutočnosť, že sa dostal do omeškania so splácaním úveru po dobu dlhšiu ako tri mesiace, pričom bol súčasne upozornený v lehote nie kratšej ako 15 dní na možnosť uplatnenia práva na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru postupca v súlade s príslušnými ustanoveniami zmluvy a § 53 ods.9 OZ 10.8.2020 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru, pričom vyzval žalovaného na úhradu dlžnej sumy.

2.2. Žalovaný sa napriek doručenej výzve súdu k žalobe nijako nevyjadril.

2.3. Súd po vykonanom dokazovaní považoval podľa § 181 ods.2 CSP za nesporné skutočnosti, že medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným bol uzatvorený úverový vzťah a rovnako aj výšku istiny, ako aj uplatneného príslušenstva. Právny vzťah medzi stranami sporu posúdil podľa § 4 ods.9 z.č. 255/2006 Z.z. o ochrane spotrebiteľa pri finančných službách na diaľku, § 52 ods.1,3,4, § 53 ods.9, § 565 OZ, § 1 ods.1,2, § 2 písm. a/ až d/, § 7 ods.1,2, § 11 ods.1,2, § 17 ods.1 z.č. 129/2010 Z.z., § 92 ods.8 z.č. 483/2001 Z.z. o bankách a po vykonanom dokazovaní a právnom posúdení konštatoval, že žaloba nie je dôvodná v celom rozsahu.

2.4. Súd so žalobcom predložených listín mal preukázané, že žalobca nedisponuje v tomto spore aktívnou vecnou legitímáciou, teda hmotnoprávnym vzťahom so žalovaným, na základe ktorého by bol oprávnený sa domáhať žalovaného plnenia.

2.5. Poukázal na nespornú skutočnosť, že predmetná zmluva o úvere č. 5066407543 z 19.12.2014, na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý úver a žalovaný tento úver nesplácal riadne a včas. V dôsledku jeho omeškania s uhrádzaním jednotlivých splátok tohto úveru právny predchodca žalobcu listom z 11.8.2020 (č.l. 42) vyhlásil okamžitú splatnosť celého úveru. Toto oznámenie nebolo preukázateľne doručené žalovanému. § 53 ods.9 OZ vyžaduje pred zosplatením pohľadávky upozornenie spotrebiteľa na možnosť takéhoto postupu v zmysle § 565 OZ aspoň 15 dní pred takýmto postupom. Toto upozornenie – výzva z 9.7.2020 (č.l. 70) však taktiež nebolo nikdy preukázateľne žalovanému doručené do vlastných rúk. Všetky tieto písomnosti boli žalovanému zrejme odoslané na adresu známu veriteľovi, čo právny predchodca žalobcu považoval zrejme v zmysle všeobecných obchodných podmienok predmetnej zmluvy za účinné doručenie. Súd sa s týmto názorom nestotožňuje, pretože doručovanie takýchto dôležitých písomností, týkajúcich sa úverového zmluvného vzťahu fikciou doručenia bez toho, aby sa spotrebiteľ o nich reálne dozvedel, považuje súd za nekalú prax dodávateľa, rozpornú s dobrými mravmi, nakoľko sa tieto písomnosti nedostali reálne do dispozičnej sféry dlžníka – žalovaného. V danom prípade nie je možné aplikovať procesnoprávne predpisy a tam upravenú fikciu doručenia, ale je potrebné aplikovať § 45 ods.1 OZ, v zmysle ktorého prejav vôle pôsobí voči neprítomnej osobe od okamihu, keď jej dôjde. V súvislosti s uvedeným poukázal na rozsudok Krajského súdu Košice č.k. 6CoCsp/34/2021 z 31.5.2022, ako aj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 28.1.2011 sp.zn. 5Cdo/129/2010, rozsudok Najvyššieho súdu SR z 15.12.2020 sp.zn. 5Cdo/36/2020.

2.6. Súd poukázal na skutočnosť, že žalobca nepreukázal existenciu výzvy v zmysle § 92 ods.8 zákona o bankách, a preto neboli splnené podmienky v zmysle citovaného zákonného ustanovenia a žalobca nemá v konaní aktívnu vecnú legitimáciu.

2.7. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods.1, § 262 ods.1 CSP tak, že úspešnému žalovanému trovy nepriznal, keďže žiadne mu nevznikli.

3.1. Rozsudok napadol včas podaným odvolaním žalobca a to v celom rozsahu z dôvodov uvedených v § 365 ods.1 písm. b/, f/, h/ CSP.

3.2. K splneniu podmienok pri postúpení pohľadávky na iný subjekt podľa § 92 ods.8 z. č. 483/2001 Z. z. o bankách a k nesprávnemu právnomu posúdeniu veci podľa § 45 ods.1 OZ uviedol, že sa nestotožňuje s odôvodnením súdu. Žalobca poukázal na skutočnosť, že v konaní bolo podľa jeho názoru celkom nesporne preukázané, že pred postúpením pohľadávky pôvodný veriteľ – právny predchodca žalobcu Slovenská sporiteľňa dodržal všetky podmienky, ktoré mu § 92 ods. 8 ZoB ukladá.

3.3. V súvislosti s podmienkami vyžadovanými uvedeným ustanovením žalobca poukázal na to, že žalovaný bol v čase postúpenia pohľadávky v omeškaní so splnením, čo i len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní (553 dní) a zároveň bol postupcom opakovane vyzývaný na úhradu svojho peňažného záväzku, a to výzvou z 9.7.2020, ktorou bol žalovaný zároveň upozornený na možné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti, výzvou z 11.8.2020 označenou ako oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti, ktorou postupca vyhlásil mimoriadnu splatnosť a 10.9.2020, ktorou bol žalovaný upozornený na možné postúpenie pohľadávky tretej osobe, a to výzvy mu boli zasielané na adresu E. X, C..

3.4. Žalobca, teda v konaní tvrdil a ďalej tvrdí, že žalovaný bol v čase postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzve postupcu, ktorá bola zaslaná na adresu, ktorú žalovaný označil ako adresu na doručovanie v omeškaní so splnením, čo i len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi po dobu dlhšiu ako 90 dní. Na základe uvedeného sa nestotožňuje žalobca s názorom súdu, že nevyzval žalovaného v zmysle § 92 ods.8 ZoB ako aj to, že za takúto výzvu nemožno považovať predžalobnú výzvu ani vyhlásenie mimoriadnej splatnosti.

3.5. V prvom rade, tak ako žalobca vyššie uvádzal bol žalovaný samostatnou výzvou z 10.9.2020 upozornený na možné postúpenie pohľadávky tretej osobe a táto výzva bola žalovanému zasielaná po vyhlásení mimoriadnej splatnosti. V neposlednom rade § 92 ods.8 nestanovuje náležitosti na výzvu ustanovuje iba skutočnosť, že musí ísť o písomnú výzvu.

3.6. V tejto súvislosti žalobca poukázal na rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 6CoCsp/16/2022 z 28.6.2022, ktorý sa zaoberal tým, či za výzvu banky podľa § 92 ods. 8 ZoB možno považovať aj oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti, pričom dospel k záveru, že takáto výzva spĺňa podmienky pre postúpenie.

3.7. K obdobnému záveru dospel aj Krajský súd v Trenčíne sp.zn. 17CoCsp/2/2022, Krajský súd v Banskej Bystrici sp.zn. 11CoCsp/13/2022, Krajský súd v Košiciach sp.zn. 5CoCsp/67/2021.

3.8. Odvolateľ poukázal na § 45 ods.1 OZ a konštatoval, že nestotožňuje sa s právnym posúdením súdu týkajúcim sa doručenia zásielky. Poukázal na bod 10.3 a 10.5 Všeobecných obchodných podmienok (ďalej len VOP), a mal za to, že súd opomenul, resp. nepovažoval za správne na vec aplikovať bod 10.3

na základe, ktorých si zmluvné strany dohodli fikciu doručenia v zmysle bodu 10.5. VOP, mal postupca povinnosť používať na doručovanie písomnosti klientovi (žalovanému) adresu, resp. kontaktné údaje, ktoré klient (žalovaný) oznámil banke (postupcovi), a teda na adresu E. X, C.. Poukázal na rozhodnutie R 4/2021, podľa ktorého § 53 ods.1 OZ neodporuje a zásade zmluvnej voľnosti zodpovedá aj dohoda spotrebiteľa a veriteľa v spotrebiteľskej zmluve o tom, že pri doručovaní zásielky spotrebiteľovi sa môže uplatniť fikcia doručenia zásielky na poslednú známu adresu spotrebiteľa.

3.9.K obdobným záverom dospel aj Najvyšší súd SR v uzneseniach z 28. januára 2011 sp.zn. 5Cdo/129/2010 a sp.zn. 1ObdoV/63/2005 z 30.4.2007.

3.10.Ďalej žalobca poukázal na čl. 2 ods.2 CSP a uviedol, že závery súdu nezodpovedajú dohode zmluvných strán, ktoré si dojednali fikciu doručenia, kedy sa zásielka považuje za doručeníu na tretí deň po jej odoslaní. Ani samotný súd nespochybnil, že žalobca preukázal dátum odoslania uvedenej výzvy žalovanému a preto nie je zrejmé, z akého dôvodu sa odchyľil od ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu SR a neprihliadol na dohodu na zmluvných strán ohľadom fikcie doručenia a s ohľadom na preukázanie odoslania písomností neprihliadol na doručenie dohodnutou fikciou, t.j. tretí deň po odoslaní.

3.11.Súd tak dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rovnako vec nesprávne právne posúdil a k napriek predloženému podaciemu hádku preukazujúcemu, že písomnosť bola odoslaná a dostala sa do sféry žalovaného uzavrel, že uvedené nebolo v konaní preukázané.

3.12.K nesporným skutkovým tvrdeniam podľa § 151 ods.1 CSP a k porušeniu práva na spravodlivý proces žalobca uviedol, že v priebehu celého konania tvrdil a aj naďalej tvrdí, že ku postúpeniu pohľadávky boli splnené podmienky podľa § 92 ods.8 ZoB. Žalovaný oznámil postupcovi zmenu adresy na doručovanie a následne mu postupca adresoval všetky písomnosti, vrátane výzvy pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti a oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti, aj výzvu pred postúpením na adresu E. X, C.. Žalovaný uvedené nespochybnil, na súdne pojednávanie sa nedostavil, teda v konaní žiadnym spôsobom nevyjadril sa a bol absolútne pasívnym. Pasivita sporovej strany môže predstavovať sankciu v podobe rýchlej straty sporu.

3.13.Žalobcom tvrdené skutkové tvrdenia neboli počas celého konania protistranou žiadnym spôsobom popreté, pričom žalovaný bol v konaní pred súdom absolútne pasívny. Súd napriek tomu na tieto skutkové tvrdenia a ich nespornosť neprihliadol a v dôsledku prelomenia § 151 ods.1 CSP vlastnou činnosťou (podľa názoru žalobcu v priamom rozpore s príslušnými ustanoveniami) práve v dôsledku popretia týchto tvrdení súdom žalobu zamietol.

3.14.Žalobca má preto za to, že postupom súdu, ktorý nemá oporu v CSP znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Na základe vyššie uvedeného žalobca považuje za preukázané, že nakoľko žalovaný bol v celom konaní pred súdom prvej inštancie absolútne pasívnou stranou sporu, nemožno hovoriť o akomkoľvek účinnom popretí a je potrebné sa zamerať na faktický stav, t.j. že žalovaný sa k žalobcom tvrdenej skutočnosti vôbec nevyjadril.

3.15.Pokiaľ žalovaný k žalobcom tvrdenej skutočnosti sa vôbec nevyjadril, je potrebné v zmysle § 151 ods.1 CSP považovať skutkové tvrdenia žalobcu ohľadom riadneho doručenia všetkých žalobcom predložených písomností za nesporné.

3.16.Napadané súdne rozhodnutie s ohľadom na uvedené podľa názoru žalobcu neposkytuje stranám sporu právnu istotu a spravodlivé rozhodnutie ich sporu v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou - naopak, v priamom rozpore so základnými princípmi CSP, ako aj jednotlivými ustanoveniami prispieva k rozdeľovaniu už bez tak nejednotnej súdnej praxe v totožných veciach.

3.17.V nadväznosti na uvedené žalobca zastáva názor, že napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, pokiaľ súd právne uzavrel, že v konaní nebolo preukázané, že by postupca dodržal zákonom stanovený postup pre postúpenie pohľadávky v zmysle § 92 ods.8 ZoB, nakoľko uvedené právne závery súdu nevyplývajú z vykonaného dokazovania.

3.18.Žalobca pre úplnosť uviedol, že ničím nepopiera, že v zmysle § 295 CSP môže súd vykonať v spotrebiteľských sporoch aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol. Avšak v žiadnom prípade sa nestotožňuje s postupom vo veci konajúceho súdu, ktorý de facto popieral skutkové tvrdenia strán sporu, ktoré bolo potrebné v zmysle § 151 ods.1 CSP považovať za nesporné. Súd podľa názoru žalobcu nepostupoval v zmysle § 295 CSP, ale naopak, z pozície pomyselného advokáta a zástupcu žalovaného ako spotrebiteľa (slabšej strany) aktívne rozporoval skutkové tvrdenia žalobcu a napriek ich nepopretiu zo strany žalovaného zamietol žalobu pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie v zmysle § 92 ods.8 ZoB. Súd v danom prípade podľa názoru žalobcu prekročil svoje právomoci a porušil základnú zásadu nezávislosti a nestrannosti súdu vyjadrenú v čl. 1 CSP tým, že aktívne, namiesto strany sporu

rozporoval skutkové tvrdenia žalobcu, čím nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 8Cob/75/2020 z 31.3.2021.

3.19.Na základe uvedeného navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu preskúmal a podľa § 388 CSP ho v napadnutej časti zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie a prizná žalobcovi náhradu trov konania, resp. ho v napadnutej časti zruší a vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4.1.K odvolaniu žalobcu sa žalovaný nevyjadril.

5.1.Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie podal žalobca v zákonnej lehote, preskúmal rozsudok podľa § 379 a § 380 ods.1 CSP ako aj konanie mu predchádzajúce bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods.1 CSP a rozsudok ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods.1,2 CSP, lebo odvolací súd sa s jeho odôvodnením stotožňuje, na čom nič nemení ani podané odvolanie.

6.1.Žalobca uplatnil odvolacie dôvody podľa § 365 ods.1 písm. b/, f/ a h/ CSP, t.j. súd prvej inštancie súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (b), súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (h).

6.2.Odvolací súd dospel k záveru, že tieto odvolacie dôvody nie sú naplnené.

6.3.Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu pre náležité zistenie skutkového stavu, vykonanie ďalších dôkazov nebolo potrebné, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa § 191 a § 192 CSP, z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie, zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver, rozhodnutie súdu je presvedčivé a preskúmateľné a nebolo zistené žiadne porušenie procesných práv.

7.Správne, presvedčivé a zákonu zodpovedajúce sú aj dôvody rozsudku, s ktorými sa odvolací súd stotožňuje a na tieto odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP).

8.1.Odvolací súd dáva za pravdu žalobcovi, keď s poukazom na § 45 ods.1 OZ, ako aj teóriu dôjdenia, tvrdí, že nie je potrebné, aby sa adresát skutočne oboznámil s obsahom listinnej zásielky, resp. aby mu bola skutočne doručená, ale stačí, ak mal objektívnu možnosť sa s obsahom zásielky oboznámiť.

8.2.V prejednáwanej veci bolo zrejmé, že žalovaný mal adresu trvalého pobytu D. XXXX/X, C.. Táto skutočnosť vyplynula z potvrdenia o uzatvorení zmluvy o splátkovom úvere (č. I. 41).

8.3.Právny predchodca žalobcu Výzvu z 9.7.2020 (č. I. 70), ktorou žalovanému oznamoval, že je v omeškaní so splácaním pohľadávky vo výške 1 859,96 eur a vyzýval ho na zaplatenie v lehote 15 dní s upozornením, že v prípade nezaplatenia, bude oprávnený pristúpiť k mimoriadnej splatnosti úveru. Túto zásielku doručoval žalovanému na adresu E. X, C., odkiaľ sa zásielka vrátila späť s oznámením „adresát neznámy“.

8.4.Rovnako zásielku, ktorou právny predchodca žalobcu oznamoval žalovanému mimoriadnu splatnosť k 10.8.2020, doručoval žalovanému na adresu E. X, C., odkiaľ sa zásielka vrátila späť s oznámením „adresát neznámy“.

8.5.Žiadna z uvedených zásielok nebola doručená v súlade s § 45 OZ, do dispozičnej sféry žalovaného, teda žalovaný nemal objektívnu možnosť sa s obsahom zásielky oboznámiť a takéto doručenie nemožno považovať za súladné s § 45 OZ. Z uvedených dôvodov súd správne vyhodnotil nedoručenie zásielok, pričom nemožno aplikovať fikciu doručenia a teda nemohlo dôjsť k platnému zosplateniu pohľadávky a ani k platnému postúpeniu na žalobcu. Správne súd uzavrel (bod 37 rozhodnutia), že žalobca nedisponuje aktívnou legitimáciou v spore.

9.Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku a k odvolacím námietkam žalobcu odvolací súd uvádza nasledovné:

10.V preskúmanom prípade žalobca odvodzuje svoju aktívnu vecnú legitimáciu od zmluvy o postúpení pohľadávky uzatvorenej správnym predchodcom žalobcu.

11.Podstatou odvolacích námietok bolo preskúmanie správnosti vyššie uvedených záverov o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu.

12.V sporoch s ochranou slabšej strany, súd skúma vecnú legitímáciu z úradnej povinnosti. Dôkazné bremeno preukázania splnenia podmienok podľa § 92 ods.8 vety prvej zákona o bankách pred postúpením pohľadávky zaťažuje veriteľa, a to aj v prípade, že spotrebiteľ nepoprel s tým súvisiace skutkové tvrdenia veriteľa (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. októbra 2021, sp. zn. 4Cdo 162/2020).

13.Z uvedeného je zrejmé, že v prípade nároku zo spotrebiteľskej zmluvy, o aký ide aj v prejednávanej veci, súd je povinný ex offio skúmať, či došlo k platnému postúpeniu pohľadávky v zmysle § 92 ods.8 zák. 483/2001 Z.z. a či je žalobca aktívne legítimovaný na podanie žaloby.

14.Podľa § 92 ods.8 zák. 483/2001 Z.z. o bankách, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

15.Rozborom § 92 ods.8 zák. 483/2001 Z.z. treba dospieť k záveru, že jednoznačne definuje podmienky, za akých (ne)možno postúpiť pohľadávku patriacu banke buď inej banke alebo aj subjektu, ktorý nie je bankou. Prvá veta cit. ust. definuje dve takéto podmienky (nad rámec písomnej formy zmluvy o postúpení a nepotrebnosti súhlasu klienta s takýmto krokom, ktoré predpokladá už § 524 ods.1 OZ), z ktorých prvou je písomná výzva banky, uvažujúcej o postúpení riadne nesplácanej úverovej pohľadávky, klientovi, aby pohľadávku splnil, a druhou je nepretržite viac než 90 dní trvajúce omeškanie klienta so splnením čo i len časti jeho peňažného záväzku, zodpovedajúceho pohľadávke banky. Druhá veta potom obsahuje úpravu situácie, v ktorej (napriek splneniu podmienok postúpenia) banka nebude môcť uplatniť právo postúpiť pohľadávku, a to vtedy, ak klient ešte pred postúpením svoj omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu, vrátane jeho príslušenstva, splní; okrem nej ale tiež prípad, v ktorom práve zmienené obmedzenie banky existovať nebude - vtedy, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku trval viac než jeden rok. Tretia veta cit. ust. vymedzuje povinnosť odovzdania postupníkom postupcovi dokumentácie o záväzkovom vzťahu, na základe ktorého vznikla postúpená pohľadávka a úpravu týkajúcu sa samotného bankového tajomstva a jeho prelomenia.

16.Uvedené zákonné ustanovenie stanovuje predpoklady postúpenia bankovej pohľadávky inému subjektu, a to aj nebankovému subjektu bez súhlasu klienta, pričom musí ísť o postúpenie písomnou zmluvou, postúpená môže byť iba tá časť pohľadávky, ktorá zodpovedá nesplácanému dlhu a ktorá je splatná (teda musia byť splnené predpoklady na predčasné zosplatenie úveru podľa § 53 ods.9 OZ) a podmienkou postúpenia je aj omeškanie dlžníka nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní so splnením, čo len časti peňažného záväzku voči banke, a to napriek písomnej výzve banky. Dané predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky a musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky.

17.Súdna prax je vzácné jednotná v závere, že v prípade nesplnenia týchto osobitným zákonom stanovených predpokladov pre postúpenie bankovej pohľadávky na nebankový subjekt ide o postúpenie v rozpore so zákonom, kedy je postúpenie pohľadávky v zmysle § 525 ods.2 OZ zakázané (vylúčené). Ide teda o neplatný právny úkon v zmysle § 39 OZ, keďže zmluva o postúpení pohľadávok je v rozpore so zákonom o bankách v prípade nesplnenia stanovených podmienok (viď uznesenie Najvyššieho súdu

SR z 24.04.2018 sp. zn. 1Cdo 147/2017, rozsudok Najvyššieho súdu SR z 28.03.2018 sp.zn. 7 Cdo 26/2017, uznesenie Najvyššieho súdu SR z 20.11.2019 sp.zn. 1Obdo/92/2018).

18.Splnenie podmienok stanovených v § 92 ods.8 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách je teda potrebné pre platné postúpenie pohľadávky banky na inú osobu, a iba v prípade splnenia týchto zákonných podmienok je daná aktívna legitímácia postupníka na vymáhanie bankovej pohľadávky.

19.Z citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že banka ako účastník zmluvy o úvere má obmedzené možnosti postúpenia svojej pohľadávky voči svojmu klientovi zo zmluvy o úvere a to v tom, že môže postúpiť bez súhlasu klienta iba splatnú pohľadávku, resp. jej splatnú časť. Postúpením nesplatenj pohľadávky inému subjektu ako je banka by totiž došlo k neprípustnému vstupu iného subjektu do aktívneho právneho vzťahu, ktorého účastníkom v zmysle zákonnej úpravy zákona o bankách môže byť iba banka. Z uvedeného zároveň vyplýva, že mimoriadnu splatnosť celého zostatku úveru nemôže úspešne uplatniť iný subjekt ako banka (na základe zmluvy o postúpení pohľadávky), keďže tomu bráni vyššie uvedená prekážka v možnosti postúpiť nesplatenú pohľadávku.

20.1.Ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva (§ 53 ods. 9 OZ). 20.2.Ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky (§ 565 OZ).

21.1.Z vyššie citovaných zákonných ustanovení vyplývajú podmienky, za ktorých môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, ktorými sú (§ 565 OZ) a) možnosť straty výhody splátok bola výslovne určená v dohode medzi veriteľom a dlžníkom alebo v súdnom rozhodnutí, b) dlžník nesplní niektorú zo splátok v deň jej splatnosti a c) veriteľ požiadala dlžníka o zaplatenie celej pohľadávky do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

21.2.Ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, k vyššie uvedeným podmienkam pristupujú ešte ďalšie dve podmienky v zmysle citovaného § 53 ods.9 OZ, a to: d) veriteľ má právo na tzv. stratu výhody splátok (možnosť požadovať zaplatenie celého dlhu naraz pred jeho konečnou splatnosťou) najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a e) veriteľ upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

22.1.Podmienkou účinného zosplatenia úveru teda je, že veriteľ pred zosplatením pohľadávky má povinnosť upozorniť spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie (výkon) tohto práva.

22.2. Upozornenie veriteľa vo vzťahu k spotrebiteľovi na uplatnenie práva podľa § 565 OZ je teda podmienkou pre účinný výkon tohto práva. Ak táto podmienka nie je splnená, je zosplatenie neúčinné a veriteľ nemá právo na zaplatenie celého dlhu naraz.

23.1.V predmetnom spore žalobca splnenie povinnosti v zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení pre platné postúpenie pohľadávky právnym predchodcom žalobcu poukazuje na výzvy z 9.7.2020, ktorá upozorňovala na možnosť zosplatenia, ktorú požaduje ako podmienku v zmysle § 53 ods.9 OZ (v spojitosti s § 565 OZ). Predmetná zásielka nebola žalovanému doručená a to ani fikciou-

23.2.Odvolací súd zdôrazňuje, že v danom prípade nie je možné aplikovať procesnoprávne predpisy a tam upravenú fikciu doručenia, ale je potrebné aplikovať § 45 ods.1 OZ, v zmysle ktorého prejav vôle pôsobí voči neprítomnej osobe od okamihu, keď jej dôjde.

23.3.V zmysle uvedeného ustanovenia prejav vôle pôsobí voči neprítomnej osobe od okamihu, keď jej dôjde. V danom prípade sa jedná o tzv. teóriu dôjdenia, a teda pri hmotnoprávných úkonoch sa nevyžaduje skutočné doručenie a prevzatie písomnosti, zachytávajúcej právny úkon. Účinnosť adresovaných jednostranných hmotnoprávných úkonov v režime Občianskeho zákonníka predpokladá, že prejav vôle dôjde, resp. je doručený adresátovi, t.j., že sa dostane do sféry jeho dispozície - už týmto okamihom začína právny úkon pôsobiť voči druhej zmluvnej strane.

23.4.Odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 15.12.2020 sp. zn. 5 Cdo/36/2020, publikované v Zbierke rozhodnutí súdov SR 1/2021 pod č. 4, v zmysle ktorého ustanoveniu § 53 ods.1 OZ neodporuje a zásade zmluvnej voľnosti zodpovedá aj dohoda spotrebiteľa a veriteľa v spotrebiteľskej zmluve o tom, že pri doručovaní zásielky spotrebiteľovi sa môže uplatniť fikcia doručenia zásielky na poslednú známu adresu spotrebiteľa.

23.5.Slovné spojenie „dostane sa do jeho dispozičnej sféry“ nemožno vykladať v zmysle procesnoprávných predpisov. Je ním potrebné rozumieť objektívnu možnosť neprítomnej osoby zoznámiť sa s jej adresovaným právnym úkonom. Právna teória i súdna prax takou možnosťou chápe nielen samotné prevzatie písomného hmotnoprávneho úkonu adresátom, ale i také prípady, kedy doručením listu, či telegramu, obsahujúceho prejav vôle, do bydliska alebo sídla adresáta, či do jeho poštovej schránky, poprípade i hodením oznámenia do poštovej schránky o uložení takej zásielky, nadobudol adresát hmotnoprávneho úkonu objektívnu príležitosť zoznámiť sa s obsahom zásielky. Pritom nie je nevyhnutné, aby sa adresát skutočne zoznámil s obsahom hmotnoprávneho úkonu, postačuje, že mal objektívnu možnosť spoznať jeho obsah. Rozhodujúce je teda objektívne hľadisko, t.j. ak sa preukáže, že adresát mal reálnu možnosť oboznámiť sa s prejavom vôle, nastávajú právne účinky jednostranného právného úkonu, obsahujúceho takýto prejav bez ohľadu na to, či sa s ním adresát skutočne oboznámil (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR z 28.1.2011 sp. zn. 5Cdo/129/2010, rozsudok Najvyššieho súdu SR z 15.12.2020 sp. zn. 5Cdo/36/2020).

24.1.S poukazom na uvedené odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie zastáva názor, že žalobca nepreukázal, že zásielka z 9.7.2020 a 10.8.2020 bola žalovanému doručená do jeho dispozičnej sféry. Žalobca nepredložil ani žiaden iný dôkaz, ktorým by preukázal, že zásielka bola žalovanému doručená, resp. že zásielka bola právnemu predchodcovi žalobcu vrátená ako neprevzatá v odbernej lehote.

24.2.V dôsledku uvedeného neboli splnené podmienky na zosplatnenie úveru a tým ani na následné platné postúpenie celého úveru.

25.Vzhľadom na vyššie uvedené závery o nedoručení výzvy na splnenie dlžnej časti úveru, ktorá má predchádzať zosplatneniu v zmysle § 53 ods.9 OZ, ako podmienka platného zosplatnenia, vyššie uvedené nie je spôsobilé spochybniť správnosť záveru súdu prvej inštancie o tom, že nedošlo k platnému zosplatneniu úveru.

26.1.K námietke žalobcu uvedenej v odvolaní, že súd opomenul vyhodnotiť bod 10.3 a 10.5 VOP, v ktorých si zmluvné strany dohodli fikciu doručenia, mal postupca povinnosť používať na doručovanie písomnosti klientovi (žalovanému) adresu, resp. kontaktné údaje, ktoré klient (žalovaný) oznámil banke (postupcovi), a teda na adresu E. X, C. odvolací súd uvádza, že § 45 ods. 1 OZ upravuje režim doručovania hmotnoprávných úkonov. V zmysle už uvedeného prejav vôle pôsobí voči neprítomnej osobe od okamihu, keď jej dôjde. V danom prípade sa jedná o takzvanú teóriu dôjdenia, a teda pre účinnosť hmotnoprávných úkonov sa nevyžaduje skutočné doručenie a prevzatie písomnosti zachytávajúcej právny úkon, teda nielen samotné prevzatie písomného hmotnoprávneho úkonu adresátom, ale i také prípady, kedy doručením listu či telegramu, obsahujúceho prejav vôle, do bydliska alebo sídla adresáta či do jeho poštovej schránky, poprípade i hodením oznámenia do poštovej schránky o uložení takej zásielky, nadobudol adresát hmotnoprávneho úkonu objektívnu príležitosť zoznámiť sa s obsahom zásielky. Pritom nie je nevyhnutné, aby sa adresát skutočne zoznámil s obsahom hmotnoprávneho úkonu, postačuje, že mal objektívnu možnosť spoznať jeho obsah (napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. januára 2011 sp. zn. 5Cdo/129/2010).

26.2.Teória dôjdenia vychádza z toho, že z hľadiska pôsobenia (perfektnosti) prejavu vôle nie je dôležitá skutočná vedomosť adresáta právného úkonu, pretože inak by adresát mohol účinkom prejavu vôle druhého účastníka zabrániť nepreberaním písomností. Dôjdením do sféry vplyvu príjemcu sa rozumie napríklad vhadenie listu do schránky príjemcu alebo dôjdenie mailu na mailovú adresu príjemcu, ak príjemca dal v zmluve najavo, že písomnosti možno posielat' aj elektronicky. Rozhodujúce je objektívne hľadisko, t.j. ak sa preukáže, že adresát mal reálnu možnosť oboznámiť sa s prejavom vôle.

V zmluvách strany často používajú dojednania upravujúce tzv. fikciu doručenia, podľa ktorej sa zásielka považuje za doručenú bez ohľadu na to, či doručenie (v zmysle faktického prevzatia zásielky) bolo reálne vykonané.

Najvyšší súd v tomto smere v rozhodnutí 5Cdo 36/2020 rozlišuje dve situácie fikcie doručenia, a to:

1/ zásielka sa považuje za doručenú uplynutím vopred určených dní odo dňa jej odoslania (bod 10.3. VOP),

2/ zásielka sa považuje za doručenú dňom jej vrátenia odosielaťúcemu subjektu z dôvodu neprevzatia adresátom.

„K prvému spôsobu dojednania fikcie doručenia zaujala súdna prax odmietavé stanovisko, podľa ktorého dohodou zmluvných strán nemožno platne dojednať nevyvrátiteľnú domnienku ani fikciu, že určitá zásielka obsahujúca právny úkon sa považuje za doručenú len na základe jej odoslania bez toho, aby došla do sféry adresáta. Podľa tohto názorového prúdu fikcia doručenia neobstojí ako platne

dojednaná pre jej rozpor s ustanovením § 45 ods.1 Občianskeho zákonníka v spojení s ustanovením § 39 Občianskeho zákonníka. Princíp doručovania právnych úkonov ako podmienka ich účinnosti vyplýva nielen z § 45 Občianskeho zákonníka, ale je jednou z hlavných zásad súkromného práva. Je neprípustné, aby k vzniku, zmene alebo zániku práv a povinností účastníkov právnych vzťahov dochádzalo na základe prejavu vôle konajúceho subjektu bez toho, aby mal adresát minimálne objektívnu možnosť sa s týmto úkonom oboznámiť - ak má byť určitý právny úkon uskutočnený jednou osobou významný pre inú osobu, musí mať táto osoba aspoň príležitosť spoznať jeho obsah (musí dôjsť do jej dispozičnej sféry). Dispozičná sféra adresáta je vymedzená zmluvne dohodnutým doručovacím režimom, t.j. kontaktnými adresami účastníkov alebo určením kontaktnej osoby (spravidla v záhlaví zmluvy) s tým, že doručenie písomnosti je účinné už tým, že sa doručí do dohodnutého miesta alebo určenej osobe. Týmto okamihom sa zásielka dostáva do sféry adresáta, pričom už nie je dôležité, či sa adresát s obsahom zásielky zoznámil alebo nie. Z podstaty doručovania tak pre účastníkov zmluvného vzťahu vyplýva povinnosť zabezpečiť v danom mieste alebo u určenej osoby prijímanie zásielok. Pri zmene dohodnutého režimu doručovania majú zmluvné strany vzájomnú oznamovaciu povinnosť, aby sa zabezpečila účinnosť doručovania právnych úkonov - zmluvnej strane nemožno pričítať v jej neprospech, že doručovala na pôvodne dohodnutú adresu, ak jej táto zmena nebola včas oznámená (z dôvodu právnej istoty v právnych vzťahov možno odporučiť dojednať notifikačnú povinnosť týkajúcu sa zmien v doručovaní výslovným spôsobom v zmluve). Je neprípustné, aby adresát porušením povinnosti oznámiť novú adresu požíval výhody spočívajúce v zmaření právnych účinkov pre neho nepriaznivých právnych úkonov, a to na úkor konajúcej osoby, ktorá koná v súlade s tým, čo bolo pre doručovanie dohodnuté.

Pri druhom spôsobe dojednania fikcie doručenia je irelevantné, či sa adresát v mieste doručovania skutočne zdržiava - dôležité je to ako vymedzil spôsob prijímania zásielok v zmluve. Predpokladá sa, že ak účastník zmluvy uvedie určitú adresu, tak tým vymedzil svoju dispozičnú sféru, kde má zabezpečenú možnosť oboznámiť sa s doručovanou zásielkou. Opačná argumentácia by totiž viedla k absurdným dôsledkom - zmluvná strana by úmyselne uviedla adresu, na ktorej sa nezdržiava, aby znemožnila účinné doručovanie. Takto dojednanú fikciu doručenia možno istým spôsobom považovať za nadbytočnú, nakoľko pri doručovaní hmotnoprávnych úkonov sa nevyžaduje reálne prevzatie zásielky adresátom - z toho vyplýva, že aj bez takto dojednanej fikcie doručenia sa bude právny úkon považovať za doručený bez ohľadu na jeho faktické prevzatie, ak dôjde do dispozičnej sféry adresáta. Koncepcia Občianskeho zákonníka je postavená na dispozitívnosti väčšiny jeho ustanovení, pričom v mnohých prípadoch je ponechané na zmluvnej slobode účastníkov, akým spôsobom pre svoje záväzkové vzťahy zákonnú úpravu modifikujú. V súlade s ustanovením § 2 ods. 3 Občianskeho zákonníka si totiž účastníci môžu vzájomné práva a povinnosti upraviť dohodou odchylnou od zákona, ak to zákon výslovne nezakazuje a ak z povahy ustanovení zákona nevyplýva, že sa od nich nemožno odchyliť.

Z povahy ustanovenia § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka vyplýva, že ide o kogentné ustanovenie, ktoré nepripúšťa odchylnú dohodu zmluvných strán v podobe fikcie doručenia. Právna konštrukcia doručovania upravená týmto ustanovením totiž zabezpečuje spravodlivé vyvažovanie záujmov zmluvných strán. Adresátovi právneho úkonu poskytuje možnosť oboznámiť sa s obsahom právneho úkonu a taktiež istotu, aby účinky daného právneho úkonu nenastali bez toho, že mu to nebolo umožnené. Subjekt realizujúci právny úkon má na druhej strane istotu, že doručovaný právny úkon sa stane právne perfektným a vyvolá zamýšľané právne následky aj v prípade, že sa adresát vyhýba prevzatiu zásielky, príp. zmaří jej doručenie hoci i z nebanlivosti (napr. zmenou doručovacej adresy bez oznámenia tejto skutočnosti druhej zmluvnej strane). Tu je potrebné poukázať práve na požiadavku právnej istoty na strane adresáta, aby sa mohol s prejavom vôle oboznámiť, ale zároveň sa chráni aj právna istota odosielateľa v tom zmysle, že ak sa adresát mal možnosť (príležitosť) oboznámiť s prejavom vôle, ale sa tak nestalo, prejav vôle sa považuje za účinný. Pritom nie je podstatné, či sa adresát s obsahom zásielky aj skutočne oboznámil. Je potrebné si však uvedomiť, že v prípade sporu o doručení písomnosti bude dôkazné bremeno o doručení zaťažovať odosielateľa. Je preto vhodné, aby odosielateľ vhodným spôsobom doručenie zásielky adresátovi zdokumentoval, resp. ju vedel relevantne preukázať.

26.3. Žalobca žiadnym relevantným spôsobom nepreukázal, že žalovaný zmenil adresu bydliska resp. že na adrese E. X, C. sa zdržiava a neuviedol ani žiaden dôvod, prečo doručoval na inú adresu ako bola uvedená v zmluve.

27.1. Odvolací súd sa preto stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie o tom, že žalobca v spore nepreukázal splnenie podmienok pre platné postúpenie pohľadávky právneho predchodcu žalobcu voči žalovanému zo Zmluvy o spotrebiteľskom úvere, keďže žalobca nepreukázal splnenie požiadaviek podľa

§ 53 ods.9 OZ. Správny je teda záver súdu prvej inštancie o nedostatku vecnej legitímácie na strane žalobcu.

27.2.Zo všetkých uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok v zmysle § 387 ods.1 CSP ako vecne správne potvrdil. Vecne správny bol aj výrok II. o trovách konania, ktorý žalobca nenapadol osobitnými odvolacími dôvodmi.

28.O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP. Žalovaný bol v odvolacom konaní plne úspešný, preto má nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania voči neúspešnému žalobcovi avšak žalovanému žiadne preukázateľné trovy v tomto konaní nevznikli, preto mu náhrada trov odvolacieho konania nebola priznaná.

29. Pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté: 3 hlasy za (§ 393 ods.2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.